

РЕЙ БРЕДЪРИ ДЪЛГИЯТ ДЪЖД

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Дъждът продължаваше. Бе силен дъжд, безкраен дъжд, потящ се и вдигащ пара дъжд; ситен, порой, фонтан, бич в очите, жвакане в обувките; дъжд, способен да удави всички дъждове и спомена за дъждове. Изливаше се на литри и кубици, сипеше се над джунглата, срязваше дърветата като с ножици, косеше тревата, дълбаеше почвата и отмиваше храстите. Превръщаше дланите на хората в сбърчените длани на маймуни; валеше на твърди, сякаш стъклени капки, и така и не спираше.

— Още колко остава, лейтенант?

— Не зная. Една миля. Десет. Или пък хиляда.

— Не знаете ли точно?

— Откъде мога да знам точно?

— Не ми харесва този дъжд. Само да знаех колко остава до Слънчевия купол, щях да се чувствам по-добре.

— Още час-два път.

— Наистина ли смятате така, лейтенант?

— Разбира се.

— Или лъжете, за да ни повдигнете духа?

— Лъжа, за да ви повдигна духа. Млъквайте!

Двамата мъже седяха един до друг в дъжда. Зад тях седяха други двама — мокри, уморени и оклюмали като размиваща се глина.

Лейтенантът вдигна глава. Дъждът бе направил някога мургавото му лице бледо, измил бе дори и цвета от очите и сега те бяха бели като зъбите, като косата му. Бе целият бял. Дори униформата му бе започнала да става бяла, а може би и мъничко зелена от плесента.

Лейтенантът почувства дъжда по бузите си.

— Колко милиона години минаха, откакто са спрели дъждовете на Венера?

— Не се правете на луд — каза един от другите двама. — На Венера никога не престава да вали. Просто се лее и лее. Живея тук от десет години и не помня нито минута, нито дори секунда, в която да не е валило.

— Все едно да живееш под вода — каза лейтенантът, стана и намести оръжията си. — Е, по-добре да продължаваме. Да намерим онзи Слънчев купол.

— Освен ако не го намерим — обади циникът.

— Остава около час или някъде там.

— Сега вече ме лъжете, лейтенант.

— Не, сега лъжа самия себе си. Това е един от моментите, когато просто трябва да се лъже. Не мога да издържа още много на всичко това.

Тръгнаха по пътеката в джунглата, като час по час се консултираха с компасите си. Наоколо нямаше никакви ориентири, само показанията на уредите. Имаше сиво небе, леещ се дъжд, джунгла и пътека в нея, а някъде далеч назад — ракетата, с която се бяха разбили. Ракета, в която лежаха двама техни приятели — мъртви и подгизнали от дъжда.

Вървяха, без да говорят, в колона по един. Стигнаха до някаква река, която се разстла пред тях широка, плоска и кафява, потекла надолу към Единственото море. Повърхността ѝ бе гравирана на милиарди места от дъжда.

— Давайте, Симънс.

Лейтенантът кимна, Симънс извади от раницата си малък пакет, който под налягането на някакво сгъстено до момента вещество се превърна в голяма надуваема лодка. Лейтенантът ръководеше отрязването на дърветата и приготвянето на весла, след което се понесоха по гладката повърхност на реката, като гребяха енергично под дъжда.

Лейтенантът усещаше студения дъжд по бузите, по врата и по ръцете си. Студът започваше да се просмуква в белите му дробове. Усещаше дъжда в ушите си, в очите, в краката си.

— Цяла нощ не спях — каза той.

— Че кой би могъл да заспи? Кой? Кога? Колко време *проспахме*? Тридесет нощи и тридесет дни! Как можеш да спиш, когато дъждът ти блъска по главата като по барабан... Бих дал всичко за една шапка. Всичко, само проклетият дъжд да престане да ме блъска отгоре. Получавам главоболие. Скалпът ми е възпален; боли непрекъснато.

— Съжалявам, че дойдох в Китай — обади се един от другите.

— За първи път чувам някой да нарича Венера Китай.

— Естествено, че е Китай. Китайското водолечение. Сещате ли се за старото мъчение? Връзват те до стена. На всеки половин час на главата ти пада капка вода. Полудяваш само от чакането на следващата. Е, точно това е и Венера, само дето мащабите са други. Не

сме създадени за вода. Не можем да спим, не можем да дишаме правилно и направо сме полудели от това, че сме мокри до кости. Ако бяхме готови за катастрофата, щяхме да се погрижим за водонепроницаеми дрехи и шапки. А най-лошо от всичко е този барабанящ по главата дъжд. Толкова е тежък. Като едрокалибрени сачми. Не зная колко още ще мога да издържа.

— Ох, веднъж да стигнем до Слънчевия купол! Онзи, който ги е измислил, си е знаел работата.

Пресичаха реката и си мислеха за Слънчев купол, който ги чакаше някъде напред и проблясваше в джунглата и дъжда. Жълт дом, кръгъл и ярък като слънцето. Висок пет метра и с диаметър трийсет; вътре е топло, тихо, без дъжд и с топла храна. А в центъра на Слънчевия купол естествено има слънце. Малка свободно рееща се сфера от жълт пламък, носеща се под покрива, и можеш да я гледаш от мястото, където седиш, пушиш, четеш книга или пиеш горещия си шоколад. Щеше да е там — жълтото слънце с големина точно колкото земното, топло и неугасващо, а дъждовният свят на Венера щеше да бъде забравен през прекараното вътре време.

Лейтенантът се обърна и погледна тримата мъже, които гребяха и скърцаха със зъби. Бяха бели като гъби, също като него. Венера обезцветяваше всичко само за няколко месеца. Дори джунглата бе един огромен черно-бял кошмар — как може да е зелена без слънце, при непрестанен дъжд и вечен сумрак? Бяла-бяла джунгла с бледи листа с цвят на сирене, земя, издълбана като мокър камамбер, стволоче като огромни пънчета на гъби — всичко бе черно-бяло. А и колко често се случваше да успееш да видиш самата почва? Нима тя не бе предимно вада, поток, локва, вир, езеро, река и накрая — море?

— Стигнахме!

Скочиха до отсрещния бряг и зашляпаха във водата, вдигаха пръски. Изпуснаха въздуха от лодката и я прибраха в кутия за цигари. Застанали на дъждовния бряг, се опитаха да запалят. Минаха някъде около пет минути, докато треперещите им пръсти успеят да се справят с обърнатата наопаки запалка и да направят няколко дръпвания от скритите в шепите им цигари, преди те да се измокрят и поредният внезапен порой да ги избие от устните им.

Продължиха напред.

— Чакайте малко — каза лейтенантът. — Май видях нещо.

— Слънчевия купол ли?

— Не съм сигурен. Дъждът отново го скри.

Симънс се втурна напред.

— Слънчевият купол!

— Симънс, върни се!

— Слънчевият купол!

Той изчезна в дъжда. Останалите се затичаха след него.

Настигнаха го на малка полянка, спряха и загледаха него и онова, което бе открил.

Ракетата.

Лежеше където я бяха оставили. Неизвестно как бяха успели да направят кръг и сега се намираха там, откъдето бяха започнали. В останките от кораба от устата на двамата мъртъвци растеше плесен. Разцъфна пред очите им, дъждовните капки удариха нежните стръкчета и плесента умря.

— Как успяхме да се подредим така?

— Явно някъде наблизо е имало електрическа буря. Объркала е компасите. Това обяснява нещата.

— Явно.

— И сега какво?

— Започваме отначало.

— Господи, абсолютно никакъв напредък! Въртим се в кръг!

— Хайде, Симънс, да се опитаме да бъдем по-спокойни.

— Спокойни, спокойни! Този дъжд направо ме побърква!

— Храната ще ни стигне за още два дни, ако сме разумни.

Дъждът танцуваше по кожата им, по мокрите им униформи; стичаше се от носовете и ушите им, от пръстите и коленете. Бяха като замръзнали в джунглата каменни фонтани, изхвърлящи със съскане вода във всяка посока.

Изведнъж се чу рев.

И чудовището се появи от дъжда.

Имаше хиляда сини електрически крака. Движеше се бързо и ужасяващо. Всяка стъпка бе като дълъг удар. Там, където стъпваше крак, падаха и се подпалваха дървета. Мощни вихри озон изпълниха влажния въздух, издигаше се дим, но бързо бе смачкван от дъжда. Чудовището бе широко половин и високо една миля; опипваше земята като някакъв огромен слепец. Понякога за миг оставаше съвсем без

крака, след което от тялото му внезапно се изтръгваха хиляди синьобели бичове и шибах джунглата.

— Ето я и електрическата буря — каза един от хората. — Ето какво е объркало компасите ни. А сега идва насам.

— Залегни! — каза лейтенантът.

— Бягайте! — извика Симънс.

— Стига глупости. Лягай долу. Това нещо удря най-високите точки. Може и да ни се размине. Залегнете на четири-пет метра от ракетата. Може да изпразни заряда си върху нея и да ни подмине. Лягайте!

Всички се плъснаха на земята.

— Идва ли? — започнаха да се питат след малко.

— Идва.

— По-близо ли е?

— На двеста метра от нас.

— А сега?

— Ето го!

Чудовището застана над тях. Изхвърли десет сини мълнии, които улучиха ракетата. Тя проблесна и издаде метален звън като ударен гонг. Чудовището метна още петнадесет мълнии, които затанцуваха в нелепа пантомима, опипваха джунглата и напоената с вода почва.

— Не, не! — Един от мъжете скочи на крака.

— Лягай, глупако! — викна лейтенантът.

— Не!

Още десетина мълнии удариха ракетата. Лейтенантът обърна глава върху ръката си и видя ослепителните сини проблясъци. Видя как дървета се разцепват и стават на трески. Видя как чудовищният черен облак се обръща като черен диск над него и запраща към земята още сто електрически стълба.

Онзи, който бе скочил на крака, сега тичаше, сякаш се намирал в някаква огромна колонна зала. Тичаше и се шмугваше между стълбовете, но накрая десетина от тях се стовариха отгоре му и се разнесе звук като от муха, кацнала на оголените жици на апаратче срещу насекоми. Лейтенантът си го спомняше от детството във фермата. Доловиха миризмата на човек, превърнат на въглен.

Лейтенантът сниши глава.

— Не гледайте нагоре — нареди на останалите. Боеше се, че самият той всеки момент може да скочи и да побегне.

Бурята над тях проблесна с още няколко серии мълнии и продължи нататък. Около тях отново остана само дъждът, който бързо прочисти въздуха от миризмата на изгоряло. Известно време тримата седяха и чакаха сърцата им да се поуспокоят.

Отидоха до тялото с надеждата, че може би ще успеят по някакъв начин да спасят живота на мъжа. Не можеха да повярват, че това е невъзможно. Последва естествената реакция на хора, неспособни да приемат смъртта, докато не докоснат тялото и не го преобърнат; едва после започнаха да обмислят дали да го погребат, или да го оставят на джунглата.

Тялото бе като извита стомана, обвита в обгоряла кожа. Приличаше на восъчна кукла, хвърлена в пещ и извадена, след като восъкът се е стекъл до овъгления скелет. Единствено зъбите бяха бели и светеха като някаква бяла огърлица, подаваща се наполовина от стиснат черен юмрук.

— Не биваше да скача. — Казаха го почти едновременно.

Направо пред очите им тялото започна да изчезва — по него плъзнаха малки мустачета, пипалца и филизи; имаше дори цветя за мъртвия.

Крачейки на сините си мълнии, бурята изчезна в далечината.

Пресякоха една река, приток, поток и още десетина реки, притоци и потоци. Пред очите им се появяваха реки — буйни нови реки, а старите променяха теченията си — реки с цвят на живак, реки с цвят на сребро и мляко.

Стигнаха до морето.

Единственото море. На Венера имаше само един континент. Сушата бе дълга три хиляди и широка хиляда мили, а навсякъде около острова се простираше Единственото море и покриваше цялата дъждовна планета. Единственото море, лениво проснало се край бледия бряг...

— Натам. — Лейтенантът кимна на юг. — Сигурен съм, че в онази посока има два Слънчеви купола.

— Щом са се захванали, защо не са построили още сто?

— Сега са общо сто и двайсет, нали?

— Сто двайсет и шест до миналия месец. Преди година се опитаха да убедят Земния конгрес да одобри средства за още две дузини, но нали знаете как стават тези неща. Я по-добре няколко души да се побъркат от дъжда.

Тръгнаха на юг.

Лейтенантът, Симънс и третият мъж, Пикар, вървяха в дъжда, който валеше ту тежко, ту леко; в дъжда, който се изливаше, барабанеше и не спираше да пада върху земята и вървящите хора.

Симънс го забеляза пръв.

— Ето го!

— Какво?

— Слънчевия купол!

Лейтенантът примигна, за да махне водата от очите си, и вдигна ръка, за да се защити от жилещите струи дъжд.

В далечината, в края на джунглата, недалеч от морето, се виждаше жълт блясък. Наистина бяха намерили Слънчев купол.

Усмихнаха се един на друг.

— Май излязохте прав, лейтенант.

— Късмет.

— Само при вида му силите ми се връщат. Хайде! Последният е слабак! — Симънс затича в тръс. Другите го последваха автоматично, уморени и задъхани, но поддържащи темпото.

— Кофа кафе за мен — изпъхтя ухиленият Симънс. — И една тава кифлички. Господи! И само да си лежиш и да се грееш на слънце. Изобретателят на Слънчевите куполи медал заслужава!

Затичаха се още по-бързо. Жълтото сияние стана по-ярко.

— Кой знае колко хора са се побъркали тук, преди да измислят спасението. А като си помислиш само колко е просто! — Симънс произнасяше запъхтяно думите в такт с тичането. — Дъжд, дъжд! Преди години. Срецам приятел. В джунглата. Броди наоколо. И все повтаря: „Не зная как да вляза, заради дъжда. Не зная как да вляза, заради дъжда. Не зная...“ И тъй нататък. Все това. Бедният ненормалник.

— Пази си дъха!

Продължиха да тичат.

Смееха се. Стигнаха със смях входа на Слънчевия купол.

Симънс рязко отвори вратата и викна:

— Хей! Давай кафето и кифличките!

Отговор не последва.

Пристъпиха през прага.

Слънчевият купол бе празен и тъмен. Нямаше изкуствено жълто слънце, реещо се с газообразен шепот високо в средата на синия таван. Нямаше очакваща ги храна. Беше студено като в изба, а през хилядите наскоро пробити дупки в купола проникваше дъжд, стичаше се надолу, валеше, напояваше дебелите килими и тежката модерна мебелировка, барабанеше и пръскаше по стъклените маси. Джунглата растеше като мъх в помещението, върху лавиците за книги и диваните. Дъждът проникваше през дупките и капеше по лицата на хората.

Пикар започна да се смее тихичко.

— Млъквай, Пикар!

— Богове, гледайте само — ни слънце, ни храна, нищо. Венерианците — те са го направили. Разбира се!

Симънс кимна, лицето му беше мокро от дъжда. Водата течеше в посребрената му коса и белите му вежди.

— От време на време излизат от морето и нападат някой Слънчев купол. Знаят, че ако съсипят куполите, могат да съсипят и нас.

— Но нали постройките са защитени с оръжие?

— Така е. — Симънс отстъпи настрана на едно местенце, което бе сравнително сухо. — Само че са минали пет години, откакто венерианците за последно опитаха подобно нещо. Охраната се е отпуснала. Сварили са ги съвсем неподготвени.

— Но къде са телата?

— Отмъкнали са ги в морето. Чувал съм, че си имали любим начин за даване. Продължавал около осем часа. Страхотно удоволствие.

— Обзалагам се, че не е останала никаква храна. — Пикар се изсмя.

Лейтенантът се намръщи към него и кимна, така че Симънс да забележи. Симънс поклати глава и отиде до другия край на овалното помещение. В кухнята бяха разхвърляни подгизнали самуни хляб, а месото се бе сдобило с фина зелена козина. Дъждът капеше през хилядите дупки на покрива.

— Страхотно. — Лейтенантът погледна нагоре към дупките. — Май няма да успеем да запушим всичко това и да създадем мъничко

уют.

— Без храна ли, сър? — Симънс изсумтя. — Гледам, че слънчевата машина е разбита на парчета. Най-добре да продължим към следващия Слънчев купол. Колко има до него?

— Не много. Доколкото си спомням, в този район има два, доста близо един до друг. Може евентуално да изчакаме спасителен екип...

— Възможно е обаче и вече да са минали преди няколко дни. Ще изпратят ремонтен екип след половин година, когато получат парите от Конгреса. Май е по-добре да не чакаме.

— Добре тогава, да изядем каквото е останало от храната ни и да продължаваме нататък.

— Само да можеше този дъжд поне за няколко минути да спре да ме блъска по главата — каза Пикар. — Само колкото да си припомня какво е да не те тормозят.

Стисна главата си с длани.

— Помня, че в училище зад мен седеше един кретен и ме щипеше на всеки пет минути, по цял ден. Седмици и месеци наред. Ръцете ми през цялото време бяха подути и в синини. Мислех си, че ще полудея. Един ден май леко откачих, обърнах се, грабнах металния линеал, с който чертаех, и едва не го убих това копеле. За малко да му откъсна проклетата глава. Почти му извадих окото, преди да ме откъснат от него. И през цялото време крещях: „Защо не ме оставиш на мира? Защо не ме оставиш на мира?“ Господи! — Треперещите му ръце стискаха силно черепа, очите му бяха затворени. — А сега какво мога да направя? Кого да ударя, на кого да кажа — разкарай се, стига си ме тормозил? Проклет дъжд, също като щипането, постоянно е *по теб*, само него чуваш, само него усещаш!

— Ще стигнем другия Слънчев купол към четири следобед.

— Слънчев купол? Стига с тия глупости! Ами ако всички Слънчеви куполи на Венера са разбити? Тогава какво? Ами ако в таваните на всички има дупки и дъждът се сипе през тях!

— Ще се наложи да рискуваме.

— Писна ми да рискувам. Искам единствено здрав покрив и мъничко покой. Искам да остана самичък.

— Чакат ни само осем часа път, ако поддържаме темпо.

— Спокойно, мога да поддържам темпо. — Пикар се разсмя, извърнат настрани от тях.

— Хайде да хапнем — каза Симънс, без да сваля поглед от него.

Отново поеха на юг покрай брега. След четири часа се наложи да отбият, за да заобиколят една река, която бе широка цяла миля и толкова буйна, че не можеше да се пресече с лодка. Наложиха се да вървят шест мили във вътрешността до мястото, където реката ненадейно извираше от земята като кръв от смъртна рана. Продължиха да вървят под дъжда и се върнаха до морето.

— Трябва да поспя — изведнъж каза Пикар и се свлече на земята. — Не съм спал от четири седмици. Опитах, но не успях. Ще дремна тук.

Небето притъмняваше. Нощта се спускаше, а нощите на Венера бяха тъй непрогледно черни, че бе опасно да се движат. Симънс и лейтенантът също се отпуснаха на колене.

— Добре, да видим какво можем да направим. — каза лейтенантът. — Опитвахме и преди, но не съм сигурен. Това време май не става за спане.

Легнаха на земята, подпряха главите си на високо, за да не им влиза вода в устата, и затвориха очи. Лейтенантът трепна.

Не можеше да заспи.

Разни неща лазеха по кожата му. Растяха отгоре му на пластове. Капки падаха и докосваха други капки, превръщаха се във вадички и потичаха по тялото му. А докато водата се движеше по плътта, мъничките горски растения пускаха корени в дрехите му. Усещаше как пълзят и правят втора покривка отгоре му; усети как разцъфват мънички цветя, отварят се и листенцата им биват отнесени, а дъждът продължаваше да трополи по тялото и главата му. В изпълнената със слабо сияние нощ (защото растенията светеха през нощта) виждаше очертанията на другите двама като паднали дънери, покрити с килим от трева и цветя. Дъждът биеше в лицето му. Той го покри с ръце. Дъждът удряше шията му. Обърна се по корем в калта и легна на еластичните растения и дъждът започна да вали по гърба и краката му.

Внезапно скочи и започна да отгърсва водата от себе си. Хиляди ръце го докосваха, а той вече не искаше да бъде докосван. Не можеше да понася да го докосват. Залитна и се натъкна на нещо; разбра, че е Симънс, който стоеше в дъжда, кихаше, кашляше и се давеше. После пък скочи Пикар и започна да тича наоколо и да крещи.

— Чакай, Пикар!

— Стига, стига! — изкрещя той.

Извади оръжието си и стреля шест пъти в нощното небе. В пламъците на изстрелите виждаха армии дъждовни капки, увиснали за миг като в огромен неподвижен кехлибар, колебаещи се, сякаш шокирани от гърмежите — петнадесет милиарда капки, петнадесет милиарда сълзи, петнадесет милиарда перли и скъпоценни камъни върху бяла кадифена подложка. После светлината угасваше и след като бяха изчакали да ги снимат, капките се втурваха надолу, падаха върху тях, жилеха като някакъв студен болезнен облак насекоми.

— Стига! Стига!

— Пикар!

Но Пикар изведнъж млъкна и замръзна. Лейтенантът включи малкото фенерче и освети мокрото му лице — очите му бяха широко отворени, устата отворена, лицето — обърнато нагоре, така че водата падаше и се разбиваше в езика му, удряше и заливаше обезумелите му очи, клокочеше и пръскаше в ноздрите му.

— Пикар!

Той не отговори. Просто стоеше, дъждовни мехурчета се пукаха в избелялата му коса, по китките и врата му се търкаляха дъждовни бижута и окови.

— Пикар! Тръгваме. Продължаваме нататък. Тръгвай.

Дъждът капеше от ушите му.

— Пикар, чуваш ли ме?

Сякаш крещеше на статуя.

— Пикар!

— Остави го — каза Симънс.

— Не можем да продължим без него.

— Тогава какво, да го носим ли? — Симънс се изплю. — Вече с нищо не може да помогне нито на нас, нито на себе си. Знаеш ли какво следва? Просто ще си остане тук и ще се удави.

— Какво?

— Вече трябва да си го чувал. Не знаеш ли? Просто ще си остане така с главата нагоре и ще остави дъжда да влезе в носа и устата му. Ще вдишва вода.

— Не.

— Точно така намериха генерал Менд навремето. Седнал на една скала, обърнал глава нагоре и дишащ дъжд. Дробовете му бяха пълни с вода.

Лейтенантът насочи фенерчето към немигащото лице. От ноздрите на Пикар се чуваше слабо мокро свистене.

— Пикар! — Лейтенантът му удари плесница.

— Не може дори да ви усети — каза Симънс. — Няколко дни под такъв дъжд и сякаш оставаш без лице, ръце и крака.

Лейтенантът погледна с ужас собствената си ръка. Вече не я усещаше.

— Но не можем да го зарежем тук.

— Можем да направим само това... — Симънс стреля.

Пикар падна върху наводнената земя.

— Не мърдай, лейтенанте — каза Симънс. — Имам куршум и за теб. Помисли отново: щеше да стои тук, докато не се удави. Така стана по-бързо.

Лейтенантът примигна към тялото.

— Но ти го уби.

— Да, защото в противен случай той щеше да убие нас, превръщайки се в товар. Видя физиономията му. Напълно безумна.

След кратко мълчание лейтенантът кимна.

— Добре.

Тръгнаха в дъжда.

Беше тъмно и лъчите на ръчните им фенерчета разкъсваха мрака само на няколко стъпки. След половин час се наложи да спрат и да прекарат седнали остатъка от нощта, и да чакат да съмне със стържещи от глад стомаси. Когато настъпи, утрото бе сиво и дъждовно както винаги. Продължиха пътя си.

— Сбъркали сме с преценката — каза Симънс.

— Не. Остава ни още около час.

— Говори по-високо. Не те чувам. — Симънс спря и се усмихна.

— Господи — каза и докосна ушите си. — Ушите ми. Отказали са. Проклетият дъжд ме е направил безчувствен до кости.

— Нищо ли не чуваш? — попита лейтенантът.

— Какво? — Симънс го погледна озадачено.

— Нищо. Хайде.

— Мисля, че ще изчакам тук. Ти върви.

— Не можеш да го направиш.

— Не те чувам. Продължавай нататък. Уморен съм. Не ми се вярва, че Слънчевият купол е в тази посока. А дори и да е, най-вероятно има дупки в покрива като предишния. По-добре да поседя тук.

— Ставай!

— Сбогом, лейтенанте.

— Не можеш да се предаваш точно сега.

— Имам пистолет и той казва, че оставам. Просто вече не ми пука. Още не съм полудял, но това е следващото в списъка. Не искам да свършвам по този начин. Щом се отдалечиш, ще се застрелям.

— Симънс!

— Каза името ми. Прочетох го по устните ти.

— Симънс.

— Виж какво, само въпрос на време е. Ще умра или сега, или след няколко часа. Представи си, че стигнеш до следващия Купол — ако изобщо успееш — и откриеш, че дъждът вали вътре през покрива. Приятно ли ще ти стане?

Лейтенантът постоя още малко, след което продължи в дъжда. Веднъж се обърна назад и извика Симънс, но той седеше с пистолета в ръка и го чакаше да се отдалечи. Поклати глава и му махна да продължава.

Лейтенантът дори не чу изстрела.

Започна да яде цветя, докато вървеше. Появяваха се съвсем за малко и не бяха отровни, но пък и не му даваха никакви сили; малко по-късно му призля и повърна.

Веднъж откъсна малко листа и се помъчи да си направи шапка, но бе правил подобни опити и преди; дъждът стопяваше листата на главата му. Откъснатата растителност гниеше бързо и се разпадаше в сива маса в пръстите му.

„Още пет минути — каза си той. — Още пет минути, след което ще вляза в морето и ще продължа да вървя. Не сме създадени за това. Нито един земен човек не може и няма да може да понесе подобно нещо. Нерви, ама че нерви“.

Проби си път през морето от кал и листа и излезе на някакъв нисък хълм.

В далечината сред студените мокри завеси се виждаше слабо жълто сияние.

Следващият Слънчев купол.

Далеч, отгатык дърветата, голяма кръгла жълта постройка. Известно време той само стоеше и я гледаше; олюляваше се.

Затича се, но после намали ход. Боеше се. Не извика. Ами ако беше онзи Купол? Ами ако беше мъртвият Слънчев купол, без слънце в него?

Подхлъзна се и падна. Остани тук, помисли си. Объркал си се. Лежи. Безсмислено е. Пий, пий колкото искаш.

Все пак успя да се изправи и прекоси няколко потока; жълтата светлина стана много ярка и той се затича отново, краката му чупеха огледала и стъкло, ръцете му разсипваха диаманти и скъпоценни камъни.

Застана пред жълтата врата. Върху нея бяха изписани думите СЛЪНЧЕВ КУПОЛ. Докосна я с изтръпнала длан. После натисна дръжката и влезе с препъване вътре.

Спря за миг на прага и се огледа. Зад него дъждът блъскаше по вратата. Отпред на ниска маса имаше сребърна купа горещ шоколад, от която се виеше пара. Зад нея на голям поднос бяха наредени дебели сандвичи с пилешко, току-що нарязани домати и зелен лук. А на една закачалка точно пред очите му имаше огромна дебела зелена хавлия и кофа за мокрите дрехи, а от дясната му страна — малка кабинка, в която топлите лъчи можеха да те изсушат за миг. На стола имаше чиста униформа, приготвена за него или за всеки друг посетител. А още по-нататък — кафе в димящи медни кафеници, тихо свирещ грамофон и подвързани в червена и кафява кожа книги. А до книгите — кушетка, мека кушетка, на която човек можеше да легне гол и да се наслаждава на лъчите на огромното ярко нещо, доминиращо над помещението.

Заслони очите си с длан. Видя приближаващите го хора, но не им каза нищо. Изчака, отвори очи и погледна. Водата от униформата му се стичаше на локва в краката му; усети как изсъхва косата и лицето му, гърдите, ръцете и краката.

Гледаше слънцето.

Беше увиснало в центъра на помещението — голямо, жълто и топло. Не издаваше никакъв звук; цялото помещение беше безмълвно. Вратата бе затворена и дъждът се превърна само в спомен за

изтръпналото му тяло. Слънцето висеше високо в синьото небе — топло, горещо, жълто, превъзходно.

Закрачи напред, пътьом захвърляше дрехите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.